

[Marius Buhl.]

taget i betragtning vil jeg medgive forslaget min bedste anbefaling. Det samme gælder selvfølgelig det følgende lille lovforslag, som betyder en nødvendig ajourføring af loven om sundhedsvæsenets centralstyrelse. Jeg anbefaler ændringsforslagene og begge lovforslag til vedtagelse.

Aksel Møller: Jeg tror, at i alt fald de ærede medlemmer, der har været medlemmer af det udvalg, som har beskæftiget sig med denne lovgivning, forstår, hvad jeg mener, når jeg siger, at det egentlig er med en vis følelse af lettelse, at vi er nået så langt som til anden behandling af dette lovforslag. Det er, som det vist også fremgår af betænkningen, en meget langvarig og en meget indgående behandling, vi har givet lovforslaget i udvalget. Bortset fra det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard havde vi jo ikke de saglige forudsætninger, som skulle til for ret at forstå alt det, som vi her sad med, og meget i vor indstilling var utvivlsomt præget af usikkerhed med hensyn til virkningerne af det, vi var i færd med at gennemføre.

Det er klart, at set fra mit synspunkt måtte formålet være under udvalgsbehandlingen at få lovforslaget nærmere så meget som muligt til det lovforslag, jeg i sin tid som minister fremsatte. Jeg var på forhånd fuldstændig klar over — det fremgik allerede af den første behandling, vi havde af den højtærede ministers forslag — at der kun kunne blive tale om en tilnærmelse. Det var ganske åbenbart, at der var et flertal i folketinget for den højtærede ministers forslag. Det måtte der nødvendigvis være; når den højtærede minister fremsatte et kommissionsforslag, som var skrevet af en kommission, hvori det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard havde været formand, så var flertallet på forhånd tilstede, og målet måtte derfor være at komme i gang med en forhandling og se, hvor langt flertallet ville komme vore synspunkter i møde. Nu foreligger der altså et resultat. Efter

dette omfattende udvalgsarbejde er modsætningerne udjævnet så vidt og så langt, at mit parti kan tiltræde forslaget, men jeg behøver vel ikke at stikke under stolen, at vi gør det med meget store betænkeligheder.

En sammenligning mellem det forslag, som blev fremsat i den tidligere regerings tid, og det forslag, som vi nu har behandlet, viser, at modsætningerne mellem os særlig drejede sig om to områder. Det første var den fremtidige beregning af apotekerafgiften og den anden de fabrikkfremstillede præparaters hele stilling i systemet. Når jeg siger, at jeg ikke vil stikke under stolen, at det er med de største betænkeligheder, vi stemmer for lovforslaget selv med de ændringer, der nu er opnået enighed om, må jeg vel først og fremmest motivere det med, at det er så uoverskueligt, så usikkert, hvorledes disse bestemmelser vil virke i praksis.

Tager vi et af de områder, hvor modsætningerne har været særlig skarpe, spørgsmålet om apotekerafgiftens fremtidige form, altså forslaget, der går ud på at pålægge apotekerne en ny afgift, en grundafgift beregnet på grundlag af en bestemt omsætning og stående med en fast procent frem gennem tiden, så bygger den opfattelse, der har været flertallets og den højtærede ministers og kommissionens, på en forestilling om, at det er muligt at omlægge driften af et apotek, så at man får et større økonomisk udbytte ud af apotekets drift, enten fordi man er i stand til at forøge omsætningen, eller fordi man er i stand til at indføre metoder, som på en eller anden måde billiggør apotekets virksomhed. Flertallets påstand har været den, at med den meget høje afgift, som vi beregner efter den gældende lov, en afgift stigende med omsætningens størrelse, har apotekeren ikke tilstrækkelig tilskyndelse og tillokkelse til at ændre sit apoteks driftsforhold, så at omsætningen kan stige. Det lyder uhyre bestikkende, men det er jo ikke sikkert, at et apotek er som en hvilken som helst anden detailvirksomhed. Jeg er for mit vedkom-